

HỒI THỨ BA MƯỜI BA
NHỮNG KẺ CẦN ĐỐI DIỆN

Đêm .
Thị trấn về đêm .

Đêm của chợ luôn luôn là nhiệt náo tung bừng .

Nhưng Lý Tâm Hoan phảng phất cảm thấy trên đời này như chỉ còn mỗi một mình hấn mà thôi .

Bởi vì những người mà hấn yêu mến đã hoàn toàn lìa xa hấn , quá xa .

Cho đến hấn còn cảm giác rằng họ không còn ở trên thế gian này , họ không còn .

Hấn đã nghe tin tức của cha con Long Tiêu Vân nhưng ... nhưng còn Lâm Thi Âm ?

Không bút tích , không tin tức , chỉ còn tưởng niệm , một tưởng niệm trường tồn vĩnh cửu .

" Thiên trường địa hữu thời tận

Thử hận liên miên vô tuyệt kỳ ... "

" Trường hận ca " sao mà thê thiết quá .

Lý Tâm Hoan chợt nghe văng vẳng tiếng ca :

" Bóng nàng tựa cửa chiều hôm

Ngoài hiên mưa đổ dập dồn

Mắt nàng rười rượi mờ xa

Lơ đễnh buồn rơi theo nước

Chảy về đâu

Dòng sông sâu chực bắc nhịp cầu

Để người em gái rầu rầu nhớ thương ... "

Lý Tâm Hoan cúi đầu lặng lẽ .

Hấn lắng nghe lời ca thấm chảy vào hồn và hấn chợt mỉm cười .

Nụ cười thật là vô nghĩa , nếu ai có hỏi , hấn sẽ lắc đầu , hấn không làm sao giải thích được nụ cười của hấn .

Nhưng riêng hấn , hấn biết , hấn nghe .

Một nơi chua cay ứ đọng trong lòng chực trào lên mắt hấn .

Hấn cười và hấn nghe dư âm chua xót làm sao .

***

Tiểu Phi đâu ?

Đêm đã về khuya , Lý Tâm Hoan vẫn lần mò tìm kiếm .

Không một ai biết Tiểu Phi về đâu , không một ai nhận thấy một con người có hình dạng như thế cả .

Lý Tâm Hoan hoàn toàn không nghe được rằng Tiểu Phi đang ở trong một phân bộ của Kim Tiền Bang .

Cho dầu hấn có nghĩ hấn không thể biết nơi đó là đâu .

Những ngọn đèn lồng của tử điếm chao trên không , chén rượu cũng đang sóng sánh .

Lý Tâm Hoan nhìn mãi , nhìn mãi .

Đáy rượu bỗng đậm màu u ám , ánh đèn trở tội lung lay .

Nơi hấn ngồi uống rượu là một cái quán nhỏ .

Những kẻ đến đây toàn là những hạng tầm thường , không ai biết hấn mà hấn cũng chẳng quen ai .

Hấn rất thích nơi như thế , ngồi nơi đó lắng nghe gió đưa cành lá xác xơ , lắng nghe tịch tịch của hồn ...

Lý Tâm Hoan đang trầm tư chợt nghe có tiếng quát tháo :

- Tử Quỷ , mẹ nó , khốn nạn , ăn cắp rượu hả ? Hừ , có uống vào rồi cũng ói ra nghe con .

Lý Tâm Hoan quay phắt lại , hấn quay mau chính vì hai tiếng " Tử Quỷ " , hai tiếng mắng êm đêm .

Hắn thấy một người ôm vò rượu , mặc dầu bị người ta đánh ngã , hắn cũng vẫn không buông , hắn cố hết sức rướn cổ lên uống .

Một lão vấn ngang lưng quần một tấm vải dính đầy dầu mỡ , lão đánh người trộm rượu không nương tay .

Vừa đánh lão vừa văng tục .

Lý Tâm Hoan âm thầm thở ra và bước lại gần :

- Hãy để cho hắn uống , tiền rượu tôi xin trả đủ .

Miệng ngưng chười ngay và tay cũng thôi không đánh nữa .

Mãnh lực của đồng tiền quả thật là quá công hiệu .

Họ đánh không phải vì thù oán , không thù oán nhưng họ vẫn có thể đánh chết người vì không thù oán cho nên khi có tiền là họ ngưng ngay . Họ ngưng không đánh nữa và cũng không tức tối , không phải họ thương mà họ vì tiền .

Thật là dễ sợ !

Tiền không phải chỉ có thể làm cho con người dừng tay mà tiền còn có quyền năng làm cho con người ngậm miệng .

Hay , kể ra Lý Tâm Hoan có quá nhiều kinh nghiệm .

Hắn không hề vì người mà van xin , năn nỉ , không bao giờ hắn " giảng lý " ở những nơi này , vì thế chẳng những không hiệu quả mà còn bị thiên hạ chười .

Hắn chịu bao để cho người đó uống và tiếng liền theo hắn nói đến tiền .

Câu nói đó có hiệu nghiệm ngay .

Không cần biết hắn là ai , không cần biết hắn can thiệp phải hay quấy , chỉ cần là hắn chịu chi tiền .

Người bị đánh té không kịp đứng lên , hắn ôm cứng vò rượu và nghiêng qua nóc nghe ừng ực .

Rượu rỉ ra quanh mép , rượu bắn cả lên đầu , hắn cũng không cần , hình như hắn tình nguyện lấy xác hắn " chở che " cho vò rượu .

Lý Tâm Hoan khẽ thở dài :

- Nếu không phải vì quá thương tâm , con người nhất định không thể biến thành như thế . Nếu không phải kẻ đa tình thì tại sao lại có chuyện thương tâm .

Lý Tâm Hoan chợt thấy đối với người này , hắn rất đồng tình , hắn nhìn xuống mỉm cười :

- Một mình uống không thú lắm đâu , bên này hãy còn mấy món đưa cay , mời ông bạn cùng uống cho vui ?

Người ấy uống thêm mấy hớp nữa rồi nhảy dựng lên mắng tưới :

- Mẹ họ , người là cái giống gì chứ ? Người xứng đáng mời ta uống rượu à ? Cho dầu người có ba ngàn vò dâng cho ta , chưa chắc ta đã chịu cùng ngồi với ...

Hắn vụt ngưng ngang làm như có một bàn tay bóp ngang họng hắn .

Lý Tâm Hoan cũng đâm sững sốt , hắn thất thát :

- ủa ? Thì ra ...

Cổn !

Vò rượu rơi xuống đất mà người ấy co giò bỏ chạy .

Lý Tâm Hoan vừa chạy theo vừa réo :

- Coi ... đợi tôi với ... coi , bộ quên rồi sao ?

Người ấy chạy thật nhanh , vừa chạy hắn vừa nói :

- Không , ta không biết người , ta không biết ...

Một người chạy , một người chạy theo , cả hai chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng .

Những " tay rượu " còn lại huyền não hắn lên :

- Cái tên ăn cắp rượu là một thằng điên , biết chắc bị đòn nhưng vẫn ăn cắp rượu rồi khi được mời lại bỏ chạy như thấy quỷ .

- Cái tên trả tiền rượu cũng là một thằng điên , ai dè bỏ tiền ra chi thiên hạ uống mà lại còn bị mắng , đã bị mắng còn nhìn huynh nhìn đệ , thật là quá mức , thật hết chỗ nói .

- Mời uống thì bỏ chạy , bị mắng còn ráng chạy theo , hai cái tên ấy cho vô " Dương Trí Viện " là vừa ?

Tự nhiên , những người này không bao giờ thấy loại người như thế , họ cười là phải .

Chính Lý Tâm Hoan cũng thật bất ngờ , hắn không dè gặp lại người cũ , không dè gặp lại trong một hoàn cảnh lạ lùng .

Lần thứ nhất , Lý Tâm Hoan gặp hắn ở dưới mái hiên nơi thị trấn , trên một đường phố tấp nập . Hắn vận áo trắng còn hơn tuyết , hắn đứng lẫn trong đám người y như hạc đứng lẫn với gà .

Hắn không bao giờ bằng lòng nhập bọn với ai cho dầu mang tất cả vàng trên thế gian này đặt trước mặt hắn , hắn cũng không thèm vì hắn quá cao , cao hơn tất cả những gì cao nhất trên đời .

Nhưng bây giờ , bây giờ chỉ vì một vò rượu , thềm rượu , hấn đã không hề để cho người ta mắng chưởi , để cho người ta đánh đập , hấn không hề phải lăn lộn dưới bùn lầy .

Lý Tâm Hoan không làm sao tưởng tượng nổi , hấn không làm sao dám nghĩ người cao quý ngày xưa mà bây giờ sụp tận đất đen ấy là Lữ Phụng Tiên .

Vì đâu mà con người hấn biến đổi ra mức ấy ? Vì đâu mà hấn cải biến quá nhanh như thế ? Vì đâu mà có một sự cải biến dễ sợ như thế ấy ?

Ánh đèn xa lùn , ánh sao như gần lại .

Dưới ánh sáng mập mờ , Lữ Phụng Tiên vùng đứng dậy .

Phải chăng hấn biết không làm sao chạy khỏi ?

Bởi vì hấn cũng như Tiểu Phi , hấn không chạy trốn một ai , hấn chạy trốn chính bản thân của hấn .

Trên đời cũng có rất nhiều kẻ muốn chạy trốn chính mình nhưng đã mấy ai chạy khỏi ? Mấy ai trốn khỏi ?

Lý Tâm Hoan cũng dừng lại xa xa , hấn khom mình ho không ngừng dậy .

Hấn phát giác ra rằng lần này hấn ho không nhiều như trước , nhưng khi đã ho thì khoiong làm sao ngừng được .

Phải chăng nó cũng như chuyện tương tư ?

Một con người khi tư niệm quá nhiều lần chợt cảm thấy như bắt đầu thừa thốt , như thế không có nghĩa là mối tương tư đã giảm lùn mà là mối tương tư đã ăn quá sâu vào tâm não .

Chờ cho hấn bớt ho , Lữ Phụng Tiên mới hỏi từng tiếng một :

- Tại làm sao anh cứ đuổi theo tôi ? Tại làm sao anh không lại để cho tôi chạy?

Hấn cố hết sức làm ra vẻ trấn định nhưng hấn đã chẳng thành công .

Giọng nói hấn đã run .

Lý Tâm Hoan làm thinh .

Hấn sợ câu trả lời của mình sẽ làm tổn thương lòng tự trọng .

Bất luận hấn trả lời như thế nào cũng không làm sao tránh khỏi điều thương tổn .

Lữ Phụng Tiên nói :

- Tôi thiếu nợ của anh , đã không vì anh mà làm được chuyện , anh hà tất phải bức tôi ?

Lý Tâm Hoan lắc đầu thờ ra :

- Không , tôi thiếu anh .

Lữ Phụng Tiên nói :

- Cho dầu anh có thiếu nợ tôi cũng không cần phải trả .

Lý Tâm Hoan nói :

- Tôi thiếu anh vốn không có cách gì gỡ được , ít ra anh cũng nên để cho tôi thỉnh anh vài chén rượu .

Hắn cười cười nói tiếp :

- Đừng quên nhé , anh đã mời tôi trước mà .

***

Tay của Lữ Phụng Tiên run mãi , run mãi .

Run đến mức không kiềm chế đến nỗi rượu trong chén bắn hẳn ra ngoài .

Hắn dùng cả hai tay bưng chén rượu , rượu vẫn bắn ra , rượu theo mép hắn chảy dài trên áo .

Chỉ trong mấy ngày trước đây , cũng hai bàn tay ấy , hai bàn tay nổi danh là " lợi khí giết người " .

Lữ Phụng Tiên lại cầm bầu .

Rượu chưa vào chén thì ...

Cổn !

Bầu rượu rơi xuống đất , bể nát .

Hắn ngồi sững ngẩn rặng , hắn nhìn sững bàn tay mình và hắn vụt đưa cả tay miệng , cố sức nhấn vào , cố sức cắn mạnh .

Máu , máu từ khoé miệng hắn rỉ ra .

Máu hoà với rượu .

Bất luận hắn làm gì , Lý Tâm Hoan không hề ngăn cản nhưng bây giờ thì không ngăn được nữa .

Lý Tâm Hoan nắm lấy tay hắn , giữ lấy tay hắn lại .

Lữ Phụng Tiên rống lên ;

- Buông ra , tôi phải cắn nó , tôi phải nhai như nó .

Một bàn tay mà ngày nào , mới đây , hắn đã đặt lên bàn cho Lý Tâm Hoan nhìn với đôi mắt ngạo nghễ , mới hôm nào bàn tay ấy vẫn là vật quý mà con người đã tột cùng khốn khổ , vật quý báu nhất cũng không tiếc gì huỷ diệt .

Bởi vì trên đời , cái có thể giải trừ thống khổ hữu hiệu nhất là " huỷ diệt " .

Huỷ diệt cho tận cùng .

Lý Tâm Hoan buồn rầu :

- Nếu có người nào đó làm chuyện không phải với anh thì kẻ đáng huỷ diệt là con người đó chứ đâu phải là anh .

Lữ Phụng Tiên nhe răng :

- Tôi , kẻ đáng chết là tôi ... là tôi ...

Hắn cố giằng cho vượt tay Lý Tâm Hoan nhưng hắn lại té nhào xuống ghế .

Hắn không màng ngồi dậy , hắn cứ nằm như thế ôm mặt khóc rống lên .

Và cứ như thế mỗi lần , hắn bết khóc , bắt đầu kể lể .

Hắn kể cho Lý Tâm Hoan nghe những chuyện hắn đã làm , đã gặp .

Lý Tâm Hoan ngồi im lặng lắng nghe .

Tại hắn nghe chuyện của Lữ Phụng Tiên , mắt hắn nhìn con người của Lữ Phụng Tiên nhưng lòng hắn đang nghĩ về Tiểu Phi .

Lòng hắn đang giá lạnh .

Lòng hắn đang run .

Phải chăng Tiểu Phi cũng đã không hơn gì Lữ Phụng Tiên ?

Phải chăng Tiểu Phi cũng đã biến thành như thế ?

Vốn không muốn nói nhưng cuối cùng Lý Tâm Hoan vẫn phải mở lời :

- Tôi nghĩ , anh không nên lưu lại nơi này .

Sau một nỗi đau thương cực độ , con người trở thành tê dại .

Lữ Phụng Tiên đã lâm vào cảnh đó , hắn hỏi giọng ngờ nghếch :

- Không lưu lại nơi này thì biết đến nơi nào ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Trở về , trở về nhà .

Lữ Phụng Tiên lập lại :

- Nhà ai ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Bây giờ kể như đang mang bệnh , thứ bệnh này chỉ có hai thứ thuốc .

Lữ Phụng Tiên lập lại :

- Hai thứ thuốc ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Thứ nhất là nhà , thứ hai là thời gian chỉ cần về đến nhà .

Lữ Phụng Tiên vụt la lớn :

- Không , tôi không thể về nhà .

Lý Tâm Hoan hỏi :

- Tại sao ?

Lữ Phụng Tiên nói :

- Bởi vì ... bởi vì đó không còn là nhà của tôi nữa .

Lý Tâm Hoan nói :

- Nhà là nhà , mãi mãi vẫn là nhà của anh , anh hãy nghe tôi , nhà là một chỗ quý nhất mà không đâu bằng được .

Lữ Phụng Tiên run run :

- Cho dầu nhà tôi vẫn như xưa , không có gì thay đổi nhưng tôi vẫn không còn là tôi nữa .

Lý Tâm Hoan nói :

- Không hẳn như thế đâu , anh cứ về nằm yên nơi nhà tịnh dưỡng một ít lâu , nhất định anh sẽ trở lại là anh của ngày nào ...

Lý Tâm Hoan còn định nói nhưng ngay lúc ấy từ phía sau lưng hắn có tiếng cất lên :

- Nhưng nếu là kẻ thông minh thì cái chứng bệnh này sẽ mãi mãi không bao giờ trị được phải không ?

Trong một khung cảnh như thế này , trong một nơi mà Lý Tâm Hoan nhận thấy không ai quen thuộc bỗng có người xen vào chuyện , quả đúng là sự tình cờ có ngoài ý muốn của bất cứ một ai .

Giọng nói ấy vừa phát ra , Lý Tâm Hoan ý thức ngay rằng bao nhiêu cố gắng của hắn đối với Lữ Phụng Tiên hoàn toàn sụp đổ .

Giọng nói thật dịu , thật ngọt ngào , một giọng nói rất dễ dẫn người đi vào con đường phạm tội .

Lý Tâm Hoan chưa quay đầu lại thì Lữ Phụng Tiên đã nhảy dựng lên tung bàn chạy như điên loạn .

Thái độ của Lữ Phụng Tiên làm cho mọi người tưởng hấn vừa thấy quỷ hiện hình .

Lý Tâm Hoan không cần quay đầu lại , hấn vẫn biết người nói ấy là ai .

Và hấn cũng hiểu rất rõ ràng ý nghĩa của câu nói ấy .

" Tiểu Phi là một kẻ không nhà " .

Lòng của Lý Tâm Hoan vụt nặng như treo đá , hấn nắm chặt tay thật chặt và hấn nói từng tiếng một :

- Thật không ngờ cô lại đến đây , không ngờ cô lại đến ngay trong giờ phút này .

Hấn nói nhưng hấn vẫn không quay lại vì hấn biết rõ người ở sau lưng hấn là Lâm Tiên Nhi .

Lâm Tiên Nhi cười , cũng vẫn giọng cười quyến rũ :

- Thật tình tôi ít đến chỗ này nhưng tôi chỉ có những nơi này mới có thể kiếm anh được . Chỉ cần kiếm được anh là bất cứ nơi nào tôi cũng đến .

Lý Tâm Hoan lạnh lùng :

- Đáng lý , cô không nên tìm tôi vì như thế cô sẽ có nhiều hậu bối .

Lâm Tiên Nhi cười :

- Hậu bối ? Tôi không hiểu anh nghĩ sao mà lại bảo rằng tôi hối hận , anh nhớ rằng tôi hành động đều dự tính hấn hoi , một khi đã có dự tính thì làm sao lại hối hận ? Nhưng thôi , tôi hỏi anh điều này , chúng ta có phải là bạn cũ với nhau hay không ? Và nếu là bạn cũ , tại sao tôi biết anh ở đây mà lại không thể tìm đến thăm anh chứ ?

Giọng nàng càng ngọt ngào và nàng càng nói chậm lại :

- Tôi nghĩ đáng lý hơn ai hết , anh phải hiểu rằng tôi luôn luôn tưởng nhớ đến anh .

Lý Tâm Hoan nói :

- Nhưng cô thử nghĩ , nếu như tôi biết rằng cô đã đối với Tiểu Phi cũng như cô đối với Lữ Phụng Tiên ...

Hấn nín ngang , hấn không nói hết lời .

Lý Tâm Hoan là con người không thích dùng lời lẽ để uy hiếp bất cứ một ai , nhất là đối với đàn bà bởi vì hấn không cần phải nói , bởi vì ai cũng biết hấn có thể làm .

Lâm Tiên Nhi nói :

- Nếu tôi ruồng bỏ Tiểu Phi cũng như tôi đã ruồng bỏ Lữ Phụng Tiên rồi anh sẽ giết tôi sao ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Ý của tôi , đáng lý cô phải biết hơn ai hết .

Lâm Tiên Nhi nói :

- Tôi chỉ biết rằng anh luôn luôn khuyên hẳn hãy lìa xa tôi , vậy nếu tôi tìm cách lìa xa hẳn trước là trái ý anh sao ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Không , nó khác nhau xa lắm .

Lâm Tiên Nhi hỏi :

- Tôi thật không hiểu , sao lại khác , một khi tôi làm đúng theo sở nguyện của anh ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Tôi chỉ yêu cầu cô xa hẳn chứ tôi không bảo cô hủy diệt hẳn .

Lâm Tiên Nhi cười :

- Nhưng nếu tôi đã hủy diệt hẳn thì sao ?

Lý Tâm Hoan quay phắt nhìn thẳng vào mặt nàng và nói gần từng tiếng :

- Như thế thì cô sẽ hối hận tại sao lại đến kiếm tôi ?

Khí sắc của Lý Tâm Hoan thật ôn hòa bình thản nhưng không hiểu tại sao Lâm Tiên Nhi chợt nghe ón lạnh , nàng cảm nghe một áp lực nặng nề đè xuống đầu nàng khiến cho nàng gần như không còn cười được nữa .

Nàng là con người rất ít khi cười ra tiếng .

Cười , đó là một thứ vũ khí mà nàng nắm vững nhất trong mọi trường hợp , chỉ khi nàng đối diện với Thượng Quan Kim Hồng nàng mới cảm thấy rằng món vũ khí ấy vô hiệu và tự nhiên , nàng rất biết rằng một người trong hoàn cảnh nào đó đã mất đi niềm tin thì cái cười của nàng chẳng những không hiệu quả là trái lại , nó sẽ có phản tác dụng vô cùng nguy hiểm .

Vì thế , nàng lặng thinh một lúc rồi nhẹ lắc đầu :

- Tôi biết , anh sẽ không làm gì tôi hết , tôi biết như thế .

Lý Tâm Hoan gặng lại :

- Cô nắm chắc như thế ?

Lâm Tiên Nhi cắn môi im lặng . Nàng không dám nói , không dám cười nhưng cái cắn môi của nàng vẫn cố biểu diễn ngón sở trường là làm cho người nghiêng ngửa .

Lý Tâm Hoan giữ giọng thản nhiên :

- Nhưng tôi , tôi cũng không nắm chắc hành động của tôi vì nhiều lúc tôi làm những chuyện mà khiến cho nhiều người không bao giờ tưởng tượng .

Lâm Tiên Nhi buông một câu nói nhóng :

- Nhưng , nhưng nếu anh làm cho tôi về chuyện tôi gặp anh hôm nay thì chính anh sẽ hối hận nhiều hơn nữa .

Lý Tâm Hoan nhướng mắt :

- Thế à ?

Lâm Tiên Nhi hỏi :

- Anh không muốn gặp Tiểu Phi sao ?

Lý Tâm Hoan đổi sắc :

- Cô biết chỗ hắn hiện tại ?

Lâm Tiên Nhi nói :

- Tự nhiên tôi phải biết .

Bây giờ thì hình như nàng đã khôi phục được lòng tin , nàng nhoẻn miệng cười:

- Trên đời này , tôi biết rằng anh có nhiều khả năng nhưng tôi thấy rằng chỉ có một mình tôi là người duy nhất có thể cứu hắn bởi vì tôi đã hủy diệt hắn thì cũng chỉ có tôi cứu hắn được mà thôi .

Cho đến bây giờ sắc mặt của Lý Tâm Hoan mới lại hoàn toàn rung động .

Bởi vì hắn biết lần này nàng nói thật .

Lúc nàng nói dối , cố nhiên là đáng sợ rồi nhưng khi nàng nói thật thì lại càng đáng sợ hơn nữa .

Bởi vì con người của nàng , nếu không vì một yêu cầu cao giá nhất thì nhất định không bao giờ nàng nói nửa lời nói thật .

Lý Tâm Hoan ý thức được ngay cái " giá " mà nàng sắp đòi .

Hắn rất sợ những cái " giá " như thế ấy vì hắn rất biết lòng dạ của nàng , rất biết nàng muốn gì về hắn .

Từ ngày trở lại Trùng Nguyên , từ ngày trở lại Hưng Vân Trang gặp nàng , lúc đó , Lâm Thi Âm bảo nàng là một đứa em nuôi đáng thương , là một cô bé ngây thơ

, Lâm Thi Âm cũng đã yêu cầu Lý Tâm Hoan hãy để cho nàng yên vì theo Lâm Thi Âm thì nàng vốn có một tâm hồn như tờ giấy trắng nhưng nàng là con người đa cảm , Lâm Thi Âm rất sợ nàng sẽ khổ về Lý Tâm Hoan như chính Lâm Thi Âm đã khổ .

Lúc đó , Lâm Thi Âm xem Lâm Tiên Nhi như một cô bé thơ ngây , như một người em gái nhỏ .

Nhưng dưới con mắt của Lý Tâm Hoan thì không phải thế .

Bằng vào con mắt từng trải của hấn , Lâm Tiên Nhi là một cô gái trong mình tàng ẩn gươm đao , Lý Tâm Hoan không hiểu ai đã tặng nàng danh hiệu " Đệ nhất Mỹ Nhân " , Lý Tâm Hoan không hiểu ai đã tặng ngoại hiệu ấy ấy , nếu hấn thì hấn sẽ tặng cho nàng , cho cô gái Lâm Tiên Nhi mà hấn vừa gặp một biệt danh là Tàng Kiếm Giai Nhân , một biệt hiệu mà theo hấn là danh phù kỳ thực .

Lúc đến Lãnh Hương Tiểu Trúc , nơi trước kia Lý Tâm Hoan dùng làm nơi nghỉ ngơi trong Hưng Vân Trang , thuở mà chưa có một Long Tiêu Vân , thuở mà hấn và Lâm Thi Âm còn quấn quít bên nhau , hấn bắt gặp Lâm Tiên Nhi nơi đó , chỉ trong thoáng gặp gỡ , hấn chưa thấy hành động cụ thể của nàng nhưng bằng vào linh cảm , hấn biết ngay người con gái đó sẽ làm nghiêng ngửa bọn đàn ông .

Hấn đoán không lầm vì chỉ trong mấy ngày khi hấn về đến Hưng Vân Trang là tâm tình Lâm Tiên Nhi bộc lộ , nàng đã dám hẹn với hấn đang đêm đến Lãnh Hương Tiểu Trúc một mình , nàng nói thẳng về tình yêu của nàng , sau khi thấy dùng cử chỉ khêu gợi hấn không hiệu quả , nàng đã dám lợi dụng tình cảm để ngã vào lòng hấn , giữa một khung cảnh đêm trăng vàng vạc , hoa mai nở ngọt ngào .

Một người đã biết chọn đúng cảnh đúng thời gian để trao tình như thế , không thể bảo là một cô gái bé .

Vaf khi cảm thấy lợi dụng hấn không được, nàng đâm ra oán hận nhưng nàng không ra mặt , nàng núp trong bóng tối hỗ trợ cho Long Tiêu Vân tận dụng âm mưu hãm hại hấn và cay độc hơn nữa là nàng đã dùng đủ mọi cách nắm cứng linh hồn Tiểu Phi , tìm đủ mọi cách ly gián giữa hai người bạn đồng sinh tử cho đến bây giờ .

Bây giờ nàng lại sắp ra " giá " cho Lý Tâm Hoan .

Hấn ngồi lẳng lặng mân mê những ngón tay mình , hấn nghe hơi lạnh đã xâm nhập vào cơ thể và hấn thở dài :

- Được rồi , cô cần gì cứ nói thẳng ra đi .

Lâm Tiên Nhi không nói , nàng nhìn Lý Tâm Hoan bằng đôi mắt dạt dào tình tứ .

Đôi mắt ấy nói lên không biết bao nhiêu lời lẽ mà nàng đã bỏ mất từ lâu , thế mà bây giờ nàng bỗng dưng như vừa tìm thấy lại .

Đôi mắt nói lên rằng mặc dầu anh oán ghét tôi , anh ghê tởm tôi nhưng tôi vẫn hết mực yêu anh .

Đôi mắt ấy nói lên rằng bây giờ thì hơi muộn nhưng muộn vẫn hơn không , anh chỉ gạt đầu thôi yêu tôi nhiều hay ít , tôi không dám đòi hỏi chỉ cần thấy anh đã bằng lòng là đủ , tôi sẽ quỳ dưới chân anh , tôi sẽ dứt bỏ lại sau lưng những gì tôi ham thích nhất , tôi sẽ hoàn toàn nghe theo anh sai khiến , tôi sẽ theo anh đến bất cứ nơi nào để dựng lại cuộc đời .

Lý Tâm Hoan tránh đôi mắt của nàng , hấn cố dấu tiếng thở dài :

- Cô nói đi .

Lâm Tiên Nhi cười , nàng cười thật sâu vào mắt hấn và giọng nàng nhẹ nhàng uyển chuyển như sợi tơ vàng :

- Trong đời tôi , những việc tôi cần thì nhiều lắm , cái đó chắc anh đã biết nhưng bây giờ , tôi không cần gì cả , tất cả những gì quý báu nhất của tôi , tôi rất dễ dàng huỷ bỏ , tôi chỉ cần ... cần nhìn vào đôi mắt của anh .

Nàng lại cắn môi , vành môi nàng mọng đỏ và hàm răng nàng thật trắng , thật nhỏ , thật đều , vành môi mọng đỏ phản chiếu hàm răng ngọc long lanh .

Giữ như thế đó thật lâu , cuối cùng nàng nói :

- Bởi vì từ trước đến nay tôi chưa nhìn được anh khi anh phát giận , tôi luôn luôn tưởng tượng rằng Lý Tâm Hoan một khi đã giận lên thì ... hì không biết như thế nào nhỉ ? Tôi cứ muốn thấy như chưa bao giờ thấy được , chắc là đáng sợ lắm , chắc tôi sẽ dứt hơi luôn vì thế cho nên bây giờ , tôi biết rằng bây giờ là cơ hội tôi có thể thấy được , anh bảo tôi bỏ qua cơ hội sao đành .

Lý Tâm Hoan rất biết nhưng hấn làm thinh .

Hấn chậm chậm ngồi xuống , chậm chậm dời cây nến đến ngay mặt hấn , hấn chậm chậm rót rượu ra đầy chén .

Nàng muốn nhìn hầy để cho nàng nhìn và hầy để cho nàng nhìn thật rõ .

Một khi người đàn bà muốn làm chuyện gì thì phương pháp tốt nhất hầy là để cho họ làm tự nhiên , họ sẽ thấy rằng chuyện ấy thật chẳng có gì quá hứng thú như họ tưởng tượng .

Bởi vì bất cứ người đàn bà nào , sự hứng thú đối với họ không bao giờ vĩnh viễn nhưng nếu không để cho họ làm thì sự hứng thú ấy càng tăng cao .

Đó là cái tật gần như cố định của đàn bà một ngàn năm về trước , đàn bà đã có cái tật đó rồi và một ngàn năm về sau này , cái tật đó vẫn còn tồn tại .

Có một việc khó hiểu là đàn ông rất nhiều người nghiên cứu về tâm tính đàn bà , nghiên cứu bằng đủ mọi khía cạnh của đàn bà nhưng những người biết về cái cố tật đó không có được là bao , những người biết về cố tật ấy của đàn bà thì ai cũng

chỉ biết bằng lý thuyết chứ không bao giờ áp dụng để khắc phục vì khi đối diện với đàn bà thì không còn nhớ đến cái tật của họ mà mình đã nghiên cứu thấy .